

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὰς 80. Ἐξάμηνος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 18 Φεβρουαρίου 1928

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 12

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Εἶναι φανερό ὅτι δὲν εἶχαν συνε-
νοηθεῖ καθόλου καλὰ οἱ δυὸ συνένο-
χοι· ἀλλὰ καὶ ποῖος ἄνθρωπος ποῦ
ἤξερε τὸν σὲρ Ρόναλδ, θὰ μπορούσε
ποτὲ νὰ φαντασθεῖ, ὅτι ἦταν ἱκανὸς
νὰ συγκινηθεῖ βλέποντας ἓνα παιδάκι
νὰ κοιμάται;

Ὅταν ὅμως γίνετο μιὰ πράξι, δὲν
μπορεῖς ὕστερα νὰ σταμα-
τήσεις τὶς συνέπειες. Ὅταν
ρίξεις μιὰ πέτρα, τί ὠφελεῖ
κι' ἂν πεῖς ὕστερα: «Ἄρκει
νὰ μὴ χτυπήσῃ κανέναν;»
Ὁ Τζέκιν ξεκίνησε καὶ
πάλι, τώρα ὅμως ἤξερε τί
ἔμελλε νὰ κάμῃ. Δὲ ζητοῦ-
σε παρὰ μόνο τὸν κατάλλη-
λο τόπο, γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ
τὸ σχέδιό του.

Τὴν πρωτὴν αὐτῇ ὥρᾳ, οἱ
ὄχθες τοῦ ποταμοῦ ἦταν ἀ-
κόμη ἐρημικῆς. Οἱ διαβάτες
περνοῦσαν ἀνάμεσα στὴν
πυκνὴ ὁμίχλη σὰν ἀραιότα-
τες σκιές.

Σωροὶ ἀπὸ μαδέρια καὶ
παλιὰς βάρκες σχημάτιζαν
καλοὺς κρυφώνας, ἂν ἤθελε
κανεὶς νὰποφύγῃ ἀδιάκριτα
βλέμματα.

— Καλύτερο μέρος δὲ θὰ
βρῶ, μурμουρίσε ὁ Τζέκιν.
Ἐδῶ δὲ βλέπει κανεὶς οὔτε
τὴ μύτη του. Καὶ σὲ μιὰ-δυὸ
ὥρες, θὰ περᾷ ἀπὸ δῶ κόσ-
μος καὶ κοσμάκης. Θὰ τὸ
ἰδοῦν καὶ θὰ τὸ πάρουν. Ἀλλὰ κι'
ἂν δὲν τὸ πάρουν, ἅμα ξυπνήσῃ, μπο-
ρεῖ νὰ φωνάξῃ, ἢ νὰ περπατήσῃ καὶ
μοναχό του. Ἀς κοιτάξῃ λοιπὸν καὶ
μοναχό του «νὰ χαθεῖ» καθὼς τὸ θέ-
λει ὁ ἀφεντικός μας.

Στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ ἦταν ἓνα
παλιὸ κιβώτιο ἀχρηστο. Κόιταξε γύ-
ρω του ἀπὸ παλιὰ συνήθεια, ὕστερα

ἔβαλε μέσα τὴ Νταίτζη, διπλωμένη μέ-
σα σ' ἓνα κομμάτι καραβόπανο, σὰν
παλτό, καὶ χάθηκε βιαστικὰ μέσα
στὴν ὁμίχλη.

Ἡ μικρούλα ἔμεινε πιά μοναχὴ.

Πέρασε μιὰ ὥρα, ὁ δρόμος ἦταν ἀ-
κόμη ἐρημικός, ἡ ὁμίχλη ἀκόμη πυκνὴ.
Τὸ ποτάμι ὅμως ἄρχισε νὰ ξυπνᾷ. Βε-
πόρια καὶ καϊκία περνοῦσαν, καὶ σὲ
κάθε πέρασμά τους, ἓνα μεγάλο κύμα
ξαπλωνόταν στὴν ὄχθη.

Τὸ κιβώτιο, δπου ὁ Τζέκιν εἶχε βά-

προχωρεῖ καὶ πότε νὰ τραδιέται. Ἀρ-
γότερα μάκρυνε ἀπὸ τὴν ὄχθη, στρι-
φογύρισε μιὰ φορὰ καὶ τέλος τὸ πήρε
τὸ ρεῦμα.

Καὶ προχωροῦσε τώρα χωρὶς διεύθυν-
ση καὶ χωρὶς σκοπὸ, ἀνάμεσα σὲ βε-
πόρια καὶ σὲ βάρκες, στρίβοντας πότε
δῶ καὶ πότε κεῖ.

Ποῦ ἄραγε ἔμελλε νὰ φέρεῖ ὁ Τά-
μεσις τὸ φτωχὸ αὐτὸ πλάσματάκι, ποῦ
χτὲς ἀκόμη ἦταν μέσα στὰ χάδια καὶ
στὰ φιλιὰ τῆς μανούλας του;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Τὸ εἶρημα

Οἱ Ἀγγλοὶ ὀνομάζουν
τὸν Τάμεσι «σιωπηλὸ με-
γάλον δρόμον» (*). Ὁ ποταμὸς
αὐτός, ποῦ τρέχει ἀνάμεσα
στὴν πόλιν, εἶναι ἡ μεγάλη
ἀρτηρία τοῦ Λονδίνου, μὲ
τὴν ἀδιάκοπην κίνησίν του,
μὲ τὰ μέτρητα καράβια του
καὶ κάθε εἶδους πλεούμενα
ποῦ πάνε κι' ἐρχονται στὰ
νερά του.

Καθὼς ἡ παλιὰ Βενετία,
ἔτσι καὶ τὸ Λονδίνο πέρνει
τὰ πλοῦτά του ἀπὸ τὸ νερό.
Ὁ Τάμεσις φέρνει τὰ πλού-
τη ὅλου τοῦ κόσμου μέσα
στὴν καρδιά τῆς Ἀγγλικῆς
πρωτεύουσας.

Κόσμος ὁλόκληρος ζεῖ
στὸν ποταμὸ κι' ἀπὸ τὸν
ποταμὸ, ἀπὸ τοὺς ναυτεῖς
καὶ τοὺς καπετάνιους, ὡς
τοὺς ναυαγοσυλλέκτες, ποῦ
ζοῦν ἀπ' αὐτὰ ποῦ βρίσκουν
στὰ νερά.

Ὅσο ἀνέβαινε ὁ ἥλιος, ἡ
κίνησις τοῦ ποταμοῦ γινόταν καθαρό-
τερη. Τὰ πλοῖα δὲν ἔμοιαζαν πιά σὰ
σκιές, κι' ἀρχίζαν τώρα νὰ λάμπουν
στὶς πρώτες ἀκτίνες.

Σιγὰ-σιγὰ, ἀνάμεσα στὰ πλεού-
μενα, κατέβαινε τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ
καὶ τὸ κιβώτιο τῆς Νταίτζης, σὰ μιὰ

(*) Silent highway.

— Πάρε δ, τι σοῦ ξυποσχέθηκα... (Σελ. 93, στ. α'.)

λεὶ τὴ Νταίτζη, βρισκόταν ἀκριβῶς στὴν
ἄκρην τῆς ὄχθης, καὶ κάθε φορὰ ποῦ
φούσκωνε τὸ κύμα, ἔφτανε ὡς αὐτό,
τὸ τύλιγε, τὸ ἀνασήκωνε ποῦ καὶ ποῦ
ἐλαφρὰ-ἐλαφρὰ καὶ ὕστερα, καθὼς τρα-
διοῦσαν πίσω, τὸ τραβοῦσε κι' αὐτὸ
σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὸ ποτάμι. Ὑστερα
ἦλθαν ἄλλα κύματα καὶ τὸ κιβώτιο
ἄρχισε νὰ πλέει στὰ νερά, καὶ πότε νὰ

βαρκούλα πιδ μικρή από τις άλλες, χωρίς τιμόνι και χωρίς βαρκάρη.

Σε κάθε δίνη του νερού στριφογύριζε πολλές φορές κι' ύστερα ξανάρχιζε το δρόμο του. Πολλές φορές κινδύνεψε να βουλιάξει. Ένα μεγάλο καράδι λίγο έλειψε να τὸ κόψη στα δύο. Κάτι παιδιά που τὸ είδαν, τούρριξαν πέτρες. 'Εκείνο όμως πήγαινε πάντα αδιάφορο.

Σε λίγο πλησίασε στη Γέφυρα του Λονδίνου. Είναι ένα μέρος πολύ επιβουνο, γιατί τα νερά βράζουν αντίστασης στις κολώνες της Γέφυρας και σχηματίζουν τρομερούς στρεβίλους. Γι' αυτό στο Λονδίνο έχουν την παροιμία: Φρόνιμος όποιος περνά άπάνω στο γεφύρι, άμυχαλος όποιος περνά άποκάτω.

Λίγα μέτρα τὸ χῳρίζαν από τὸ ἐπιβουνο μέρος, όταν τρακάρισε πάλι στην τύχη με μιὰ βάρκα.

Ήταν μιὰ βάρκα περιπάτου, χρωματισμένη με ζωηρά χρώματα και με μιάν άσπρη τέντα άπό πάνω.

Ο γέρος βρκάρης τραβούσε γερά τὰ κουπιά γιά ν' αντισταθεί στο ρεύμα, κι' ένα άγόρι ως όκτώ χρόνων κρατούσε τὸ τιμόνι.

Ο βαρκάρης είδε τὸ κιῶτιο κοντά του, άπλωσε τὸ χέρι και τὸ τραβήξε. Τὸ κιῶτιο φαινόταν γερό κι' οί φτωχοί αὐτοί άνθρωποι δέν άφιναν τίποτε νὰ πάει χαμένο. Όταν όμως θέλησε νὰ τὸ σηκώσει, τὸ αίστάνθηκε βαρύ.

— Περίεργο! είπε. Τί διάβολο έχει μέσα αὐτὸ τὸ κασόνι; Κάποιο τόπι πανί, φαίνεται, κι' είναι βαρύ, δέ μπορῶ νὰ τὸ σηκῶσω. Στάσου, παιδί, δός μου αὐτὸ τὸ σχοινί. Θὰ τὸ τραβήξουμε ἔξω αὐτὸ τὸ πράμμα, γιατί ἔδῳ δέ μπορούμε νὰ σταθούμε.

Έκαμε μιὰ θηλειά, τὴν πέρασε στο κιῶτιο κι' ἔπιασε πάλι τὰ κουπιά.

Ο γέρος ήταν καλὸς βαρκάρης και σὲ λίγο ἡ βάρκα ἔφτασε στην ὄχθη σέρνοντας από πίσω της τὸ κιῶτιο με τὴ Νταίτζη.

Ενῶ ὁ βαρκάρης συγύριζε τὴ βάρκα του, τὸ παιδί, με τὴν περιέργεια τῆς ἡλικίας του, κοίταξε τὸ μυστηριῶδες πακέτο. Τοῦ ἔφευγε τότε μιὰ φωνή και τὸ στρογγυλὸ παιδιάτικο πρόσωπό του φανέρωσε τὴ μεγαλύτερη κατάπληξη.

— Ε, τί ἔπαθες, Τζόε;

— Παπού, παπού! Ένα παιδί! Ένα παιδάκι!

— Παιδί; ἔκαμε ὁ βαρκάρης τρέχοντας κοντά. Ἀλήθεια, μιὰ κοπελίτσα! ἔξακολούθησε κοιτάζοντας τὸ προσωπάκι με τίς ξανθὲς μπούκλες. Πῶς βρέθηκε δῶ μέσα, Θεέ μου! Φαίνεται ἡ μάνα της θὰ τὴν κοίμισε κοντά στο γαλὸ και τὴν πήραν τὰ νερά. Χριστέ μου, πῶς δέν πνίγηκε!

Μιλώντας ἔτσι, ἔβγαλε τὴ μικρή, πὺ δέν άνοιξε καθόλου τὰ μάτια της.

— Κοίτα πῶς κοιμάται, παπού! ἔκαμε ὁ Τζόε.

— Ναί, κοιμάται τοῦ καλοῦ της!

Μὰ άρχισε νὰ μὴν τοῦ φαίνεται φυσικό νὰ κοιμάται ἔτσι ἓνα παιδί, πὺ τὸ χτυποῦσαν άπό δῶ κι' άπό κει τὰ νερά, μέρα μεσημέρι.

— Ἀνασαίνει όμως, είπε, και τὸ χρώμα του είναι καλό. Μὰ αὐτὸ είναι περίεργο!

Επύλιξε τὸ σχισμένο καραδῶπανο, πὺ δίπλωνε τὸ παιδί, και κοίταξε μ' ἔκπληξη τὴ νυχτικιά τῆς μικρούλας με τὰ πλούσια κεντήματα.

— Καλή δουλειά δέν εἶν' αὐτή, μουρμούρισε ὁ γέρος. Δὲ βάζουν παιδιά με

τέτοια κεντήματα μέσα στὰ κασόνια!

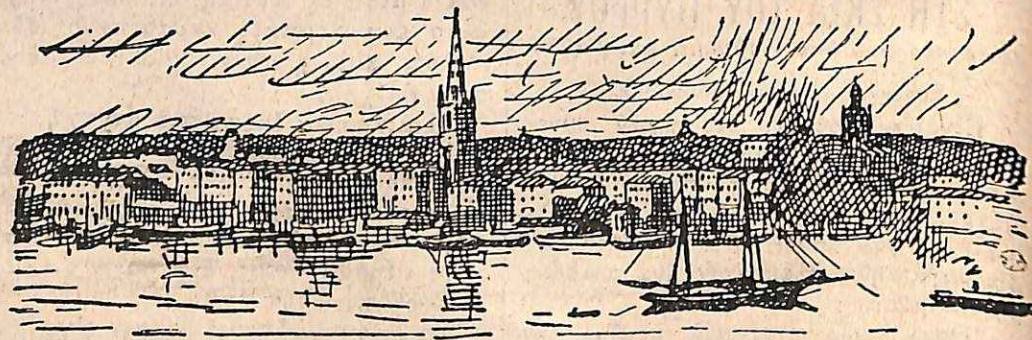
— Τί παιδί εἶν' αὐτό, παπού;

— Δέν ξέρω, γιέ μου. Μὰ κάπως μὺ μυρίζεται πῶς είναι παιδί κλεμένο. Σήμερα, παιδί μου, οί άνθρωποι πουλιῶνται γιά τὸ χρήμα... Ένας Θεὸς τὸ ξέρει τί τρέχει ἔδῳ.

— Μά, παπού, άφῶ τῶ κλεψαν, γιά τί τῶρισαν κι' ἔφυγαν;

— Τὸ πέταξαν... πῶς πετᾶμ' ἓνα σκυλί; Ο κακοῦργος πὺ τὸ εἶχε στὰ χέρια του, δέν τόλμησε νὰ τὸ σκοτώσει, ἀλλὰ είναι τὸ ἴδιο. Ἀν δέ μὺρχόταν νὰ τὸ τραβήξω, πὺ θὰ ἦταν τώρα δά;

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΚ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Μιὰ μικρὴ πόλη τῆς Σουηδίας, πὺ τὴν πέρασε ὁ Νίλς άπό πάνω της

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από τὸ προηγούμενο —

Τὸ καλύτερο όμως άπ' ὅλα ἦταν ἓνας γέρος ψαράς πὺ κατοικοῦσε στο νησί. Ἡ Ἀβροπούπουλη εἶχε άκουστὰ ὅτι στὰ νιάτα του ἦταν μεγάλος κυνηγὸς και περιτριγύριζε πάντοτε στὰ νησιά σκοτώνοντας τὰ πουλάκια. Τώρα όμως στὰ γεράματά του, πὺ ἡ γυναίκα του εἶχε πεθάνει και τὰ παιδιά του εἶχαν φύγει, κατοικοῦσε ὁλομόναχος στο σπίτι του και προστάτευε τὰ πουλιά. Ποτέ του δέν τὰ πείραζε και ἔμπόδιζε και τοὺς άλλους νὰ τὰ πειράζουν. Τριγύριζε τίς φωλιές τους, κι' όταν ἔδλεπε κανένα πουλί νὰ κλωσάει, τοῦ πήγαινε φαγητό. Κανένα πουλί δέν τὸν φοβόταν. Ἡ Ἀβροπούπουλη εἶχε πάει πολλές φορές στην καλύβα του και εἶχε φάει ψίχουλα από τὴ χούφτα του. Γι' αὐτὸ εἶχαν τόσα πουλιά διαλέξει γιά κατοικία τους ἔκείνο τὸ νησί. Κι' ἔκείνη κανεῖς πήγαινε πὺ ἄργά, μπορούσε νὰ βρῇ ὅλες τίς φωλιές πιασμένες.

— Γι' αὐτὸ ἀναγκάστηκαν νὰ με αφήσουν μόνη οί γονεῖς μου και οί ἀδελφές μου, είπε στο τέλος ἡ Ἀβροπούπουλη.

Κι' ἡ μικρὴ χήνα παρακάλεσε τόσο πὺ, πὺ ἔπεται νὰ γίνη τὸ θέλημά της, μ' ὅλο πὺ οί ἀγριόχηνες εἶχαν ἀργήσει πὺ ἔπρεπε νὰ τραβή-

ξουν χωρίς ἄλλο χάσομέρι κατὰ τὸν βορριά. Κι' ἓνα πρῶτ, άφῶ ἔφαγαν καλά, ξεκίνησαν γιά τὰ νησιά τοῦ Σαίρεν.

Οί ἀδελφές.

Ἡ Ἀβροπούπουλη εἶχε δὺ ἀδελφές, τὴ Χρυσομάτα και τὴ Σταχτοπτέρουλη. Ἦταν κι' οί δὺ τους δυνάτα και μεγάλα πουλιά, ἀλλὰ δέν εἶχαν τὴ μιλακή και γυαλιστερὴ φτερωσιά τῆς Ἀβροπούπουλης, κι' οὔτε τὸν μαλακό, πρόσχαρο χαρακτήρα της. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πὺ ἦταν μικρά ξεπεταρούδια, οί γονεῖς τους κι' οί συγγενεῖς τους κι' ὁ γέρος ψαράς τίς εἶχαν αφήσει νὰ καταλάβουν ὅτι ἀγαποῦσαν περισσότερο τὴν Ἀβροπούπουλη και γι' αὐτὸ ἔκείνες τὴν μισοῦσαν. Όταν οί ἀγριόχηνες ἔφθασαν στο νησί τους, ἡ Χρυσομάτα κι' ἡ Σταχτοπτέρουλη ἔδοσαν σὲ μιὰ πράσινη γωνίτσα και παρευθὺς τίς ἀντικρύσανε από μακριά.

— Κοίταξε, ἀδελφὴ μου Χρυσομάτα, τί ὠραίες ἀγριόχηνες κατέβηκαν στο νησί μας, είπε ἡ Σταχτοπτέρουλη. Ποτέ μου δέν εἶδα ἴσαμε τώρα πὺ μεγαλοπρεπὴ πουλιά. Και γιά κοίταξε, ἔχουν μαζί τους κι' ἓνα ἄσπρο χήνο. Ἐχεις δει ποτέ σου ὠραιότερο πουλί; Μπορεῖ νὰ τὸν περάση κανεῖς γιά κύκνο.

Ἡ Χρυσομάτα συμφώνησε με τὴν ἀδελφὴ της, ὅτι βέβαια οί ξένοι πὺ εἶχαν ἔρθει στο νησί τους ἦταν πὺ ἔπίσημοι. Ἀλλ' ἔφανα ἔκοψε τὴν ὁμιλία της και φώναξε:

— Σταχτοπτέρουλη! Σταχτοπτέρουλη! Δέν βλέπεις ποῖς είναι μαζί τους;

Τὴν ἴδια στιγμὴ όμως ἀναγνώρισε και ἡ Σταχτοπτέρουλη τὴν ἀδελφὴ τους τὴν Ἀβροπούπουλη και ἔνοιωσε τόσο μεγάλη ἔκπληξη, πὺ ἔμεινε άμπεσση ὥρα με άνοιχτὸ τὸ στόμα, χωρίς νὰ πῇ λέξη.

— Καλέ, δέν γίνεται! δέν γίνεται! είπε. Πῶς είναι δυνατό νὰ βρῖσκεται μ' αὐτοὺς ἔδῳ; Ἐμεῖς τὴν ἀφήσαμε στην Ἀτλαντ ὁπου θὰ πέθανε δίχως ἄλλο άπ' τὴν πείνα.

— Νά όμως πὺ δέν πέθανε και τώρα ἄρθει νὰ παραπονεθῇ στον πατέρα μας και στὴ μάνα μας, και νὰ πῇ ὅτι ἔμεῖς τὴν σπρώξαμε και τῆς βγάλαμε τὸ φτερό της. Και πὺ νὰ δῆς ἄκόμα πὺ θὰ μᾶς δώξουν κι' άπ' τὸ νησί γι' αὐτὸ τὸ πράμμα!

— Βέβαια, βέβαια, αὐτὸ θὰ είναι πὺ ἄσχημο γιά μᾶς, είπε ἡ Σταχτοπτέρουλη, γιατί μόλις φανερωθῇ ἡ παραχαϊδεμένη τους, ἔμας οὔτε νὰ μᾶς βλέπουν καν δέν θὰ θέλουν. Ἐγὼ όμως βρῖσκα ὅτι τὸ καλύτερο άπ' ὅλα θὰ ἦταν ἂν στὴν ἀρχὴ τῆς δείχναμε ὅτι εἴμαστε εὐχαριστημένες. Είναι πὺ κουτὴ και μπορεῖ νὰ μὴν καταλάβει πῶς τὴν σπρώξαμε μεῖς.

Ενῶ ἡ Χρυσομάτα και ἡ Σταχτοπτέρουλη κουβέντιαζαν ἔτσι ἀναμεταξύ τους, οί ἀγριόχηνες εἶχαν γυαλίσει τὰ φτερά τους πὺ ἦταν ἀναστατωμένα από τὸ μεγάλο ταξίδι, και σχημάτιζαν μιὰ ἴσια γραμμὴ ἔχοντας στὴν κορυφὴ τὴν Ἀκκα και τὴν Ἀβροπούλη, πὺ προχωροῦσε γιά νὰ τοὺς δείξῃ τὸ δρόμο.

Οί γονεῖς τῆς Ἀβροπούπουλης εἶχαν ἔξαιρετικὴ θέση στο νησί. Κατοικοῦσαν ἔκεί πὺ πρὶν από τῶλλα πουλιά και αὐτοί ὑποδέχονταν ὅλους τοὺς νεοφερμένους. Εἶδαν κι' ἔκείνοι τὸ κοπάδι τῆς Ἀκκας, ἀλλὰ δέν ἀναγνώρισαν τὴν κόρη τους μες στίς ἀγριόχηνες.

— Γιὰ κοίτα, είπε ὁ γερο-χήνος, ἓνα κοπάδι ἀγριόχηνες πὺ κατέβηκε στο νησί μας. Είναι ἓνα ἔκτακτο κοπάδι, αὐτὸ τὸ βλέπει κανεῖς άπό τὸ πέταγμά τους; ἀλλὰ πὺ θὰ βροῦν τόσες ἀγριόχηνες νὰ φάνε;

— Τώρα ἀκόμη τὸ νησί είναι σχεδὸν ἄδειο, και μπορούμε νὰ δεχθοῦμε ἀκόμη κι' άλλους ξένους, είπε ἡ γριά χήνα πὺ ἦταν καλὸκαρδὴ και πρόσχαρη σάν τὴν Ἀβροπούπουλη.

Όταν ἡ Ἀκκα πλησίασε, οί γονεῖς τῆς Ἀβροπούπουλης πήγαν νὰ

τὴν προῦπαντήσουν και ἔτοιμάζονταν νὰ πῶν στίς ἀγριόχηνες τὸ «καλῶς ὦρισες», όταν ἡ Ἀβροπούπουλη ἔφυγε άπ' τὴ θέση της και πέταξε κοντά τους.

— Μητέρα, πατέρα, ἔδῳ εἶμαι! φώναξε. Δέν γνωρίζετε πιά τὴν Ἀβροπούπουλή σας;

Στὴν ἀρχὴ οί γέροι δέν πίστευαν τὰ μάτια τους. Ἐπειτα όμως ἀναγνώρισαν τὴν κόρη τους κι' ἦταν κι' οί δὺ τους τρισευτυχισμένοι.

Ενῶ λοιπὸν οί ἀγριόχηνες κι' ὁ Φίλιππος περιτριγύριζαν τοὺς γέρους και τοὺς διηγόνταν πῶς ἔσωσαν τὴν κόρη τους, ἦρθαν ἡ Χρυσομάτα κι' ἡ

Σταχτοπτέρουλη. Ἀπὸ μακριά κιόλας ἄρχισαν νὰ φωνάζουν «καλημέρα, καλημέρα», και φαίνονταν τόσο χαρούμενες γιά τὸν γυρισμὸ τῆς ἀδελφῆς τους, πὺ ἔκείνη συγκινήθηκε βαθιά.

Στίς ἀγριόχηνες ἄρσε παρὰ πὺ τὸ νησί κι' ἔτσι ἀποφάσισαν νὰ μὴ φύγουν άπ' τῶλλο πρῶτ. Σὲ λίγη ὥρα ρώτησαν τὴν Ἀβροπούπουλη οί ἀδελφές τῆς ἂν ἤθελε νὰ πάει μαζί τους γιά νὰ τῆς δείξουν πὺ σκόπευαν νὰ χτίσουν τίς φωλιές τους. Ἡ Ἀβροπούπουλη δέχθηκε με μεγάλη εὐχαρίστηση κι' όταν τίς εἶδε, τίς ἔπαινε σὲ πὺ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ'.

Τὸ εἶπαν και τῶκαναν.

Σήκωσαν τὰ μωρά από τὴν κούνια κι' ἔβαλαν στὴ θέση τους τίς κούκλες. Τὰ μωρά ξύπνησαν. Βοήκαν όμως στο στόμα τους τὰ γλυκά ραγοβύζια κι' ἄρχισαν εὐθὺς νὰ βυζαίνουν χωρίς νὰ κλάψουν καθόλου. Ἐτσι δέν άκούστηκαν γιά ν' ἀνησυχῇ ἡ μητέρα τους και νὰ τρέξῃ. Ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα τὰ πήραν κι' ἔφυγαν σάν τίς κλέφτρες.

Ἡ κυρὰ-Λάμπραινα τίς εἶδε πὺ ἔφευγαν, από τὴν κουζίνα ὁπου βρισκόταν ἔκείνη τὴ στιγμὴ. Μὰ ἔνόμισε πῶς τὰ μωρά πὺ κρατοῦσαν, ἦταν οί κούκλες τους.

— Ε, τὰ εἶδατε; τοὺς φώναξε. Πῶς σᾶς φάνηκαν τὰ δίδυμά μου;

— Ἐξοχα! τῆς ἀποκρίθηκαν φεύγοντας. Νὰ σοῦ ξήσουν, κυρὰ-Λάμπραινα!

Πέρασε λίγη ὥρα. Ἦσυχία.

«— Κοιμῶνται τὰ πουλάκια μου σάν ἀγγελάκια!...» συλλογιζόταν ἡ κυρὰ-Λάμπραινα ἔκεί πὺ μαγεῖρε.

Και νά, ἡ κυρία Ἀντρομάχη κι' ἡ ἀδελφὴ της ἡ κυρία Ἀσπασία, ξαδέφισες τῆς κυρὰ-Λάμπραινας, περαστικὲς από τὴ γειτονιά, μπαίνουν μιὰ στιγμὴ στο σπίτι νὰ ἰδοῦν κι' αὐτὲς τὰ δίδυμα.

Μὴν ἐνοχληθῇς, λένε τῆς ξαδέρφης τους, πὺ εἶναι ἀκόμα στὴν κούζίνα. Δέν εἴμαστε ξένες... Ξέρουμε τὴ σάλα ν' ἀνεβῶμε...

Κι' ἀνεβαίνουν μονάχες στὴν κάμαρα, και βλέπουν τὰ «μωρά» στὴν κούνια, και μένουν ἐστατικές.

— Μπά, τί ὁμορφα πὺ εἶναι κανεῖ ἡ κυρία Ἀντρομάχη.

— Ἰδιες κουκλίσες! κανεῖ ἡ κυρία Ἀσπασία.

Τὰ κοιτάζουν ἔτσι λίγες στιγμές από μακριά. Ἐπειτα τὰ πλησιάζουν. Τὰ ξανακοιτάζουν. Σκύβουν από πάνω τους. Κι' ἡ κυρία Ἀντρομάχη...

Ἀλλὰ τί ἔκαμε ἡ κυρία Ἀντρομάχη και τί ἀπρόοπτο ἀποτέλεσμα εἶχε τὸ κάμωμά της, θὰ μάθετε μεθαῦριο.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΓΙΑ ΚΑΠΟΙΕΣ ΜΑΣΚΕΣ

Αγαπητοί μου,

ΕΡΕΤΕ για τί πράγμα θα σάς μιλήσω σήμερα; Για τα ψευδώνυμα! — Μά... αποκριτικά; — Γιατί όχι; Τό θέμα είναι ταιριαστό. Δεν σάς είπα μια φορά πως τα ψευδώνυμα είναι σαν τις μάσκες της αποκριάς; Και δεν παρέβαλα την κίνηση της Διαπλάσεως μ' ένα μεγάλο σαλόνι όπου γίνεται παιδικός χορός κι όπου τα παιδιά έρχονται αγνώριστα, καθένα κάτω από μια μάσκα, που είναι το ψευδώνυμό του;.. Αυτό, θυμούνται, σάς το είπα τότε, για να σάς κάμω να διαλέγετε όσο το δυνατό πιο όμορφα ψευδώνυμα. Γιατί από αυτή τη μάσκα περιμένετε την πρώτη καλή εντύπωση στο σαλόνι. Με άλλους λόγους, το ψευδώνυμό σας πρέπει να είναι κομψό, νόστιμο, έξυπνο, χτυπητό, — αν θέλετε μάλιστα να δείξετε καρδιά, τρυφερότητα, καλοσύνη. Ένα άσχημο, πρόστυχο, κοινό, βαρύ ψευδώνυμο θα κανε την εντύπωση μάσκας που την αγοράσατε από τον πρώτο τυχόντα πωλητή του δρόμου. Θα δείχνει πως δεν έχετε γούστο, ξευπνάδα, νού, καρδιά. Και στο σαλόνι της Διαπλάσεως δεν θα γύριζε κανένα παιδί να σάς ιδεί. Απεναντίας, με μια όμορφη μάσκα, θα σάς έκαναν την καλύτερη υποδοχή. Θα σάς χειροκροτούσαν, θα σάς έδιναν έως και βασιλιά του χορού. Σα να λέμε, θα σάς έδιναν το Α' Βραβείο του Δημοψήφισματος. Κι' ίσα-ίσα για τα ψευδώνυμα που ψηφίζονται θέλω σήμερα κάτι να σάς πω.

Αφορμή μου δίνει ένα μεγάλο κι' όμορφο γράμμα που έστειλε η φίλη μας Κόρη των Αθηνών στη Διάπλασι. Για ακούστε, σάς παρακαλώ, τί λέει. Είναι πολύ ενδιαφέροντα πράγματα, που κι' εγώ δεν τα έγραφα γιατί δεν είχα προσέξει αυτό το ζήτημα ποτέ.

«Λοιπόν παρατήρησα, — λέει η Κόρη των Αθηνών ύστερ' από ένα μικρό πρόλογο, — ότι χρόνια τώρα, τα ψευδώνυμα που παίρνουν τα βραβεία στο Δημοψήφισμα, είναι, εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις, τα ίδια και τα ίδια. Έχει γίνει έτσι μια **αριστοκρατία ψευδωνύμων** με τίτλους από περασμένες δόξες, και μ' αυτούς φηγούραρον στις Μ. Αγγελίες, όπως π. χ. **Απόγονος Ηρώων, (Γ' Βραβείον 1927), Τραγούδι της Δευτεριάς**, που ψηφίζεται σχεδόν κάθε χρόνο, κι' άλλα πολλά.

«Αλλά το να παίρνει το ίδιο ψευδώνυμο, από χρόνια, τότε πρώτο, τότε δεύτερο βραβείο, δείχνει μια στασιμότητα πνεύματος των εκλογέων και μια επιπολαιότητα... Τα αποτελέσματα του Δημοψήφισματος είναι σαν ένας πίνακας του ομαδικού, διαπλασιακού φιλολογικού γούστου... Μήπως δεν υπάρχουν και δεν βγαίνουν όλη την ώρα καινούρια και όμορφα ψευδώνυμα; Γιατί λοιπόν να ψηφίζονται όλο τα ίδια, — ή αριστοκρατία που ελπίζω να βγάλω, — και να μένουν έξω άλλα που πρέπει να έχουν αξιώσεις; Γιατί οι εκλογείς δεν ψηφίζουν αμερόληπτα, με το γούστο του καθενός, παρά από προσωπικούς λόγους ή από συμφέρο. Κι' αυτό το έμαθα κατά τύχη προχτές από την αδελφή μου. Μου είπε: Έφεις, εγώ φέτος θα ψηφίσω το **Τραγούδι της Δευτεριάς**, γιατί αυτό βγαίνει κάθε χρόνο κι' έχω ελπίδες να πάρω κανένα βραβείο Έκλογέως. — Έτσι, φαίνεται, σκέπτονται οι περισσότεροι και ψηφίζουν κάθε χρόνο τα ψηφισμένα.

«Δεν λέγω τώρα πως το **Τραγούδι της Δευτεριάς** που πήρε φέτος το Α' Βραβείο, δεν είναι όμορφο ψευδώνυμο με πλατεία και βαθεία σημασία. Αλλά είναι και άλλα που θα πρέπει να καταλάβουν πως το καλύτερο είναι να εκφράζουν το γούστο τους αυθόρμητα κι' ειλικρινά, χωρίς να επηρεάζονται από τίποτα, παρά ψάχνοντας στο σωρό των ψευδωνύμων, — που δόξα σοι ο Θεός δεν είναι μικρός, — να ξεχωρίζουν τα πραγματικώς όμορφα και ποιητικά κι' αυτά μόνο να ψηφίζουν. Έτσι τα παλιά, τα χιλιεπιωμένα, τα χιλιεψηφισμένα, θα μένουν στην άκρη. Και κάθε χρόνο θα έχουμε έναν πίνακα με καινούρια βραβευμένα ψευδώνυμα, που θα ευχαριστή το μάτι και την ψυχή, γιατί θα δείχνει ένα φιλολογικό γούστο βαθύ...»

Αυτά γράφει η Κόρη των Αθηνών... Και μου φαίνεται, παιδιά μου, πως έχει μεγάλο δίκιο. Γι' αυτό θεώρησα χρέος μου να τα υιοθετήσω και να σάς τα πω σ' αυτό μου το γράμμα, με την ελπίδα πως θα τα νοιώσετε, θα τα αισθανθήτε και θα κάμετε, ως εκλογείς, ότι πρέπει. Αν δεν ακούσετε όμως, αν και το φτεινό Δημοψήφισμα δώσει τα ίδια αποτελέσματα, τότε θα επιδιώξουμε τη βελτίωση μ' άλλο τρόπο: **Τα άπαξ ψηφισθέντα ψευδώνυμα θα τίθενται εκτός Διαγωνισμού δια το ίδιο ή κατώτερον βραβείον.** Κι' ελπίζω ότι η Διάπλασις θα συμφωνήσει.

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΕΝΑΣ ΦΟΥΚΑΡΑΣ

Πεινούσε, του πονούσε και το δόντι, αλλά δεν είχε στην τσέπη του παρά μια δραχμή.

Ο μπαρμπέρης δεν έννοούσε να του βγάλει το δόντι για τόσο λίγο κι' έφουκαράς σκέφθηκε να κρατήσει τον πόνο του και, με τη μονακριβή δραχμή του, ν' αγοράσει τίποτα για την πείνα του. Τριγύρισε μελαγχολικά απέξω από το κουρείο, όταν είδε κάποιον που πουλούσε ζεστά μπουρέκια. Τι όρεχτικά που ήταν! Και πως στεκόταν και τα κοίταζε ο φουκαράς, συλλογίζοντας αν έπρεπε ν' αρχίσει το γεύμα του από γλύκισμα...

Τόν είδε σ' αυτή τη στάση ένας φαιδρός άνθρωπος και, για να κάνει γούστο, του λέει:

— Είσαι άξιος να φας δώδεκα μπουρέκια; Αν τὰ φας τώρα δώ-μπροστά μου, τὰ πληρώνω. Αν φας λιγότερα, θὰ τὰ πληρώσω πάλι, μά... τί θες να σου κάνω για τιμωρία;

— Τι τιμωρία; μουρμούρισε ο φουκαράς.

Ο άλλος, χωρίς να σκεφθῇ, ἔτσι στο βρόντο, είπε:

— Νά, θὰ σὲ πᾶω δῶ στο μπαρμπέρη να σου βγάλῃ ἕνα δόντι!

— Ω, χαρά ο φουκαράς!

— Δέχομαι! φώναξε. Αν δὲ φάω δώδεκα, θὰ μὸυ βγάλῃς μ' ἑξοδὰ σου ἕνα δόντι!

Αρχισε να τρώει μπουρέκια, σταμάτησε πονηρά στο δέκατο, κι' ἐδήλωσε:

— Δεν μπορῶ ἄλλο!

— Ε, τότε θὰ σοῦ βγάλω τὸ δόντι!

— Συμφωνώτατος! ἐμπρός!

Και πήγαν μαζί στο μπαρμπέρη.

Έτσι ο φουκαράς χόρτασε, ἔδωσε τὸ δόντι που τοῦ πονούσε κι' οἰκονόμησε και τὴ μονακριβή του δραχμή. Αὔριο εἶχε ο Θεός...

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΚΟΚΟΡΑΣ ΚΑΙ ΚΥΡΑ

— Δὲ μὸυ λές, τί σοῦ χωστώ, Νάχεις τώρα δυὸ κοκόρους; Δὸς μου μέρος χωριστό, Τρεῖς κοτούλες, λίγους σπόρους, Για νὰ ζήσω εὐτυχισμένος, Ἡσυχος κι' ἀγαπημένος!

— Μὰ με ρώτησες ἂν ἔχω Δυὸ κατέτοια και δυὸ μάντρες; — Λοιπὸν τότε δὲν ἀντέχω... Οἱ κοκόροι, βλέπεις, ἄντρες Εἴμαστε! Πὼς νὰ τὸ κάνω; Διωξέ τον ἦ... τὸν ξεκάνω!

— Μὴ δὰ τόσο μᾶς χολιάζεις Κι' πεισμένους και γκοιτιάζεις! Αὔριο θὲ νὰ σὲ πολήσω Στο... μαγέρεμο, ἔδω πίσω, Κι' ἔτσι, φίλε μου, ἡσυχάζεις!

Σέπτεσι 1927.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ 'Ιουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Αν τὰ ἐπρόσεχαν κάπως, οἱ ναυαγοὶ δὲν θὰ εἶχαν ἑλλειψη ὅσον καιρὸ κι' ἂν ἀναγκάζονταν νὰ μείνουν στὴν ἄγνωστη γῆ. Τὸ κάτω-κάτω αὐτὰ δὲν ἦταν τῆς πρώτης ἀνάγκης. Καλύτερα νάταν ἄφθονα τὰ ρούχα, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ ντύνουνται σύμφωνα με τὸν καιρὸ. Εὐτυχῶς στὸ πλοῖο ὑπῆρχαν καὶ μάλλινα, καὶ μπαμπακερά, καὶ φανέλλες, καὶ κάλτσες, κι' ἀπ' ὅλα. Ἐπίσης στὰ σεντούκια τοῦ πληρώματος ὑπῆρχαν ἄφθονα ναυτικά ρούχα.

Ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα ὁ Γόρδων τὰ ἔγραψε ἀκριβέστατα. Στὸν κατάλογό του ὑπῆρχαν ἄκόμα δυὸ βαρόμετρα, ἕνα θερμόμετρο, δυὸ ρολόγια, κάμποσες σάλπιγγες (ἀπ' αὐτὲς ποὺ μεταχειρίζονται στὰ πλοῖα δταν εἶναι ὁμίχλη ἢ τρικυμία,) τρία τηλεσκόπια, τρεῖς πυξίδες, ἕν' ἄλλο ὄργανο ποὺ δείχνει τὴν προσέγγιση τῆς τρικυμίας, πολλές σημάτες κι' ὁλόκληρη συλλογὴ ἀπὸ σήματα (σινιάλα), ποὺ μ' αὐτὰ, καθὼς ξέρετε, συνεννοοῦνται τὰ πλοῖα μεταξύ τους. Ὑπῆρχε ἀκόμα καὶ μιὰ βαρκοῦλα ἀπὸ καουτσούκ ποὺ τυλιγόταν σὲ μικρὸ ὄγκο. Μ' αὐτὴν μποροῦσε κανένας νὰ περάσει ποτάμι ἢ λίμνη.

Ὑπῆρχε ἀκόμα τέλεια συλλογὴ ἀπὸ ξυλουργικὰ ἐργαλεῖα, καρφιά, βίδες, σάκκοι δάκρυοι με λογιῆς - λογιῆς σιδερικὰ γιὰ ἐπισκευὴ τοῦ πλοίου· ἀκόμα κουμπιὰ, κλωστές, βελόνες, σπέρτζ, ὕψες κι' ἄλλα τέτοια χρήσιμα πράγματα, ποὺ μποροῦσαν ν' ἀρκέσουν γιὰ πολὺν καιρὸ.

Ὑπῆρχαν τέλος καὶ γεωγραφικοὶ χάρτες μεγάλοι, ἀλλὰ μόνο τῶν παραλίων τῆς Νέας Ζηλανδίας, ἐπομένως ἄχρηστοι στὰ παιδιὰ ποὺ εἶχαν ναυαγήσει σὲ μιὰ ἄγνωστη παραλία. Εὐτυχῶς ὁ Γόρδων εἶχε πάρει τὸν Ἀτλαντὰ του ποὺ εἶχε μέσα χάρτες ὅλου τοῦ Παλαιοῦ καὶ Νέου Κόσμου. Στὴ βιβλιοθήκη ἀκόμα τοῦ πλοίου βρισκόνταν πολλὲς «Περιηγήσεις» σὲ διάφορες γῆρες. Κι' ὁ Σέρβης εἶχε σώσει τοὺς δυὸ περίφημους Ροβινσώνες του ὅπως ὁ Γόρδων τὴ φουσαρμόνικά του. Ὡστε εἶχαν ἀρκετὰ βιβλία γιὰ νὰ διαβάσουν καὶ νὰ διασκεδάσουν. Ἐπίσης καὶ γραφικὴ ὕλη εἶχαν ἄφθονη. Ἀνάμεσα στὰ βιβλία βρῆκαν κι' ἕνα Ἡμερολόγιο τοῦ 1860 ὅπου ὁ Βάξτερ ἀνέλαβε νὰ σῶνῃ κάθε ἡμέρα ποὺ περνοῦ-

σε. Ἐτσι θάξεραν τὴν ἡμερομηνία. — Στὶς 10 Μαρτίου ἐναυάγησε τὸ καὶμένο μας τὸ **Σλώγι**, εἶπε ἄς σῶν λοιπὸν αὐτὴ κι' ὅλες τὶς προηγούμενες ἡμέρες τοῦ 1860.

Ὅσο γιὰ χρήματα, στὴν κάσσα τοῦ πλοίου βρέθηκαν πεντακόσιες χρυσὲς λίρες. Γιὰ τὴν ὥρα δὲν τοὺς χρησίμευαν βέβαια σὲ τίποτα. Ἀργότερα δμως, ἂν ἐβρισκαν κανένα μέρος κατοικημένο, θὰ μποροῦσαν μ' αὐτὰ τὰ χρήματα νὰ γυρίσουν στὴν πατρίδα τους.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι, ὅτι οἱ δεκαπέντε μικροὶ ναυαγοὶ εἶχαν τὰ μέσα

«Οἱ μικροὶ γύρισαν ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴ τους...» (Σελ. 101, στ. γ')

κι' ἦταν ἐξασφαλισμένοι γιὰ πολὺν καιρὸ. Ἀν μάλιστα ὁ τόπος εἶχε τίποτα προϊόντα, ὥστε νὰ οἰκονομοῦν τὰ τρόφιμά τους, θὰ μποροῦσαν νὰ ζήσουν ἕνα - δυὸ χρόνια χωρὶς νὰ στερηθοῦν τίποτα. Γιατὶ μήπως ἤξεραν πὼς καὶ πότε θάφευγαν ἀπὸ κεῖ; Ἀν ἡ γῆ ὅπου ἔπεσαν ἦταν νησί, ἄλλῃ ἐλπίδα δὲν εἶχαν παρά νὰ περάσει κανένα πλοῖο καὶ νὰ τοῦ κάμουν **σινιάλο** νὰ πλησιάσει νὰ τοὺς πάρῃ. Οὔτε ἰδέα νὰ ἐπιχειρήσουν μιὰ ἐπισκευὴ τοῦ **Σλώγι**! Δὲν εἶχαν τὸ ἀναγκαῖο ὕλικο, τὰ κατάλληλα ἐργαλεῖα καὶ πρὸ πάντων τὶς δυνάμεις καὶ τὴν ἐκπαιδευμένην γιὰ ἕνα τέτοιο ἔργο.

Μὰ κι' ἂν δὲν κατόρθωναν νὰ ἐπισκευάσουν τὸ **Σλώγι**, εἶχαν ἀρκετὲς ναυτικές γνώσεις γιὰ νὰ ἐπιχειρήσουν ταξίδι στὸν Ἑλληνικὸ Ὠκεανὸ καὶ νὰ γυρίσουν στὴ Νέα Ζηλανδία; Μόνο σὲ καμμιά κοντινὴ νῆσο, ἂν ὑπῆρχε, θὰ μποροῦσαν ἴσως νὰ πᾶνε με τὶς βάρκες. Ἀλλὰ τὶς μεγάλες βάρκες τοῦ πλοίου τὶς εἶχαν πάρει τὰ κύματα κι' ὁ **κέλης** ποὺ τοὺς ἔμεινε δὲν ἦταν παρά γι' ἀκτοπλοῖα.

Τὸ μεσημέρι οἱ μικροὶ με τὸ Μόκο γύρισαν ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴ τους. Εἶχαν μαζέψει διάφορα θαλασσινὰ κι' ὁ μούστος ἀνέλαβε νὰ τὰ μαγειρέψῃ.

Στὴν ἐκδρομὴ τους αὐτὴ παρατήρησαν καὶ πληθὺς περιστέρια, ποὺ εἶχαν τὶς φωλιές των ψηλὰ στὶς σχισμάδες τῶν βράχων.

— Τί καλὰ! εἶπε ὁ Μπριάν. Κανένα πρωτὶ νὰ πάρουμε τὰ τουφεκία μας καὶ νὰ κυνηγήσουμε περιστέρια.

— Κι' εἶναι πολὺ εὐκόλο κυνήγι, εἶπε ὁ Μόκος· με τρεῖς τέσσερες τουφεκιὲς θὰ σκοτώσουμε ἕνα σωρό. Καὶ τὶς φωλιές δὲν εἶναι δύσκολο νὰ τὶς φτάσουμε, μ' ἕνα σκοινὶ κρεμασμένο ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ βράχου, καὶ νὰ μαζέψουμε δσ' αὐτὰ θέλουμε!

— Ὁρατὰ! φώναξε ὁ Γόρδων. Ἀν θέλῃ κι' ὁ Δόνιφαν, αὔριο πᾶμε κυνήγι.

— Ναι, ἀποκρίθηκε ὁ Δόνιφαν. Ἐρχονται μαζί μας ὁ Οὐέπ, ὁ Κρός κι' ὁ Οὐίλκοξ;

— Μετὰ χαρᾶς! εἶπαν τὰ τρία παιδιὰ.

— Ἀλλὰ νὰ μὴ σκοτώσετε πολλὰ περιστέρια, τοὺς σύστησε ὁ Μπριάν. Βρίσκομε ἀπ' αὐτὰ δταν θέλουμε. Ὁ σκοπὸς εἶναι νὰ μὴ ξοδεύουμε ἀδίκῃ μαπαροῦτη καὶ σκάγια.

Κατὰ τὴ συνθήκῃ του, ὁ Δόνιφαν δὲσφαιρέθηκε.

— Καλὰ ντέ, μουρμούρισε. Ἀκόμα δὲ ρίξαμε οὔτε μιὰ τουφεκιά. Οἱ συμβουλὲς ἄς μᾶς λείπουν!

Μετὰ μιὰ ὥρα, ὁ Μόκος ἀνῆγγελε ὅτι τὸ γεῦμα ἦταν ἔτοιμο. Ὅλοι μπηγαν στὰ πλοῖο καὶ κάθησαν στὴν τραπέζια. Καθὼς τὸ πλοῖο ἦταν γυρμένο ἀριστερά, ἔφεραν ἀρκετὰ καὶ τὸ τραπέζι· τὰ παιδιὰ ὅμως δὲν τὰ ἐνοίαζε γιὰτ' εἶχαν συνειθίσει ἀπὸ τὸ κόψιμο τοῦ πλοίου.

Τὰ θαλασσινὰ, καὶ μάλιστα τὰ μύδια, τοὺς φάνηκαν νοστιμότατα, ἂν κι' ἡ μαγειρικὴ τοῦ Μόκου δὲν ἦταν βέβαια τὸ τέλειο.

(Ἀκολουθεῖ)

Μεταφρ. Π. Γ. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

Ξ. σ' ευχαριστεί για δλ' αυτά που γράφεις!) **Φρασκούιταν** (ἀκόμη περίμενε!) **Αφρισμένο Κῦμα** θαυμασσία ή έκλογή της μαμμάς· απ' αυτά τα βιβλία που σου έστειλε δ θεός, μόνο τόν «Τρελό» και τόν «Πλούσιοι και Φτωχοί» μπορείς νά διαβάσεις τώρα· τάλλα μετά δυό-τρία χρόνια· τόν «Δέντρο» σου τόν κράτησα για τή Σε-λίδα από τώρα!) **Μελαχροινού-λαν** (είδες ότι τόν «ζήτημα» τόν έβριξα πρώτη έγώ και κανονίζεται έντός ὀλίγου· έστειλα 7 τετράδια· γράφε μου!) **Ξενιτεμένο 'Ηπειρωτάκι** (άν οι πρώτες λύσεις έχουν σταλεί, α! κατόπιν εὐρεθεί-σαι πρέπει νά γραφοῦν σ' ἄλλο, λυσόχαρτο, συμπληρωματικῶς) **Αρχιμήδην** (κι' ἐγώ θά ήθελα· πολ-λύ, ἀλλ' ἀφοῦ εἶναι τά μαθήματα...) **Αφροδίτην τῆς Μήλου** (ἀλήθεια, πού ἔχεις;...) **Μαγεμένην Νε-ραΐδαν** (μετά χαρᾶς·) ἔχει καλῶς· **Χαίμην** (θά συμμορφωθῶ· ἀλλά τόν βρισκω περίεργο· τί ἀνάγκη ἔ-χεις;...) **Πίπην** (πολὸ μοῦ ἄρεσε τόν πρώτο σου γράμμα· Ὁδηγὸ δὲν ἔχω ἀκόμη· ἀλλά τόν Ξεσπάθωμα εἶναι ἀπλούστατο· θά εἰσπράξης τή συνδρομή τοῦ φίλου σου και θά μοῦ τή στείλῃς με τή διεύθυνσή του νά τόν ἐγγράψω!) **Ὁμορφο Παλιάτσο** (ευχαριστῶ για τὰ κα-λά λόγια!) **Καλάμιον** (μετά χα-ρᾶς!) **Αρκάδα** (διετιβάσθη· ἀλ-λά οἱ λύσεις γράφονται σέ λυσό-χαρτο·) **Θαλασσινήν** (ἀφοῦ ήταν περαστικά, ἄς δοῦναι τὸ θεό· έστειλα 7 τετράδια!) **Ἑλληνικὸν Γόητρον** (σ' ἐπίτασσα με 5 δρ. γιατί ὁ Ὁδηγός δὲν ἐξεδόθη ἀκό-μη!) **Δερὴν Φουστανέλλαν, Μυ-ρίνην** κτλ. κτλ.

Νίναν Ξανθοπούλου, Σαμιω-τοπούλαν, Γλυκειάν Χαραυγήν, Κρητικὸν Ἀκρογιαλί, Φρόνιμο Τρελόπαιδο, Γόδοιον Δεσμὸν, Καλὸν Οἰωνὸν (έστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα με-τά τήν 15 Φεβρουαρίου, θάπαν-τήσω στο ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 237ου Διαγωνισμοῦ.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 18 Ἀπριλίου.

174. Δεξιόγραφος

Καίει τὸ πρῶτο μέλος,
Κυνήγι λέει τὸ τέλος,
Μά με τὸ σύνολο μπορείς
Τὸ πρῶτο ἀφόβως νά κρατῆς.
Συμεὼν Β. Μαλαμῆς

175. Συλλαβόγραφος

Ἐπίρρομα, πλανήτη,
Μιά τύχη συνενώνει
Καί μέσ' στή νύχτ' ἀρχίζει
Σιγὰ νά ξεμερῶνῃ.

Τσούχτρα

176. Στοιχειστονόγραφος
"Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσης,
Στοὺς Ἀγίους νά με ζητήσης.
Ἐνα σύμφωνο ἂν μοῦ σβήσης
Καί τὸν τόνο μου κινήσης,
Μέ μανία φυσουρίζω,
Ξερίζωνω καί γκρεμίζω.

Νέμεσις

177. Αἶνιγμα

Τὸ ἀρεσινικό μου ποταμός
Εἰς τήν Ἀσία ἱστορικός.
Τὸ θηλυκό μου ὄμως
Θηρίο, φόβος-τρόμος!

Γέρδιος Δεσμός

178. Γωνία

+ * * * * = Θεά
* + * * * = Ἀπόστολος
* * + * * = Νῆσος Αἰγ.
* + * * * = Σημειοτ. σφαίρ.
+ * * * * = Μέλος τ. προσώπ.

Οἱ σταυροὶ καθέτως ὁρος τῶν Βαλκανίων.

179. Κρυπτογραφικὸν

12345678 = Ναύαρχος
2136323 = Ὁροσειρά
313623 = Βασιλισσα
4563148 = Μέρος λόχου
567 = Ἐξ οὗ τὰ πάντα
632148 = Μέρος τ. σώματος
76238 = Προφήτης
8517 = Νῆσος

Νεραΐδα τοῦ Βοσπόρου

180-182. Ἀστεία Παροράματα

1.— Τὸ μὲν πλάτος θνητὸν τὰ δὲ τόσα ἀθάνατα.
2.— Τὰ στενά τιμοῦν τι; ρῶτα!
3.— Ὁ κόπος ἀλλάζει τὰ μέσα.
Ἐλευθ. Ν. Ρουσάκης

183. Ἀκροστιχίς ἐξ Ἀντιθέτων

Τ' ἀρχικά τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀπο-τελοῦν διάσημον Ῥωμαίων:
ψῦχος, κάθημαι, πλήρης, στε-ροῦμαι, χαλεπὸν, ἄσχημος, ζῶν.
Γεώργιος Ἰω. Στρούμπας

184. Μικτόν

ηεω-φ-εε-ο-αα-χρ-δ-τ-βλ-στς
Μέλισσα

185. Γρίφος

η η λη λη
η η λη λη ἄγει μ' ἄρμα Ρά.
η λη λη

Ρασπουτίν

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

186. Double Tête

A chacun des mots ci-dessous ajoutez comme tête une lettre pour en former cinq autres, dont les initiales composent une grande Capitale d'Europe.
eau, dorer, appeler, mage, oie.
Ἀπάνεμο

187-189. Cinéma-Rébus

1.— Διότη, χεῖρ.
2.— Κιμωλία, ὕδωρ, κλίνη.
3.— Μήτηρ, ποῖος ἔχει.

Καί τὰ τρία ψευδώνυμα συν-δρομητριῶν.

Μικρὰ Ἀλσατίς

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 49

718. Ἀγωνία (α, γωνία.)—719. Λέμβος-Δέσμος.—720. Τριταῖος-Τυρταῖος.—721. Ἰός-Ἰος.—722.

Ε Ν
Κ Κ Ω Α
Κ Τ Λ Π
Λ Ο Ο Ο
Η Σ Δ
Σ Ε
Ι

Κ Α Ι Ι Ν Α

723. ΣΗΛΥΒΡΙΑ (Ἡλύσια, λύ-ρα, ὕλη, Βίας, εἰς, Ἰλλυρία, ἄ-λα.)—724. Τὰ παθήματα μαθη-ματα.—725. ΝΑΕΟΣ (Ναδῖς, Ἀ-μαθῖς, Ξένος, Ὀλον, Σιωπῶ.)

—726. Βοήθει πάντοτε τοὺς ἀ-δυνάτους.—727. Ἀπαρορρεῖται ἡ εἰσοδος. (Ἀπάγω, ρέβει, τέι εἰς ὁδός.)—728-730. 1, Φλογέρα (flot, hier, à). 2, Φωτεινός (faute, y, noce). 3, Σιλουέττα (si, loup, état.)—731. La scie.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Α ΠΟ 1ης Δεκεμβρίου ἡ Διάπλασις εἰσῆλθε εἰς τὸ 50δν ἔτος τῆς.

Ὅσοι ἐκράτησαν τὰ στα-λέντα πέντε πρῶτα φύλλα τοῦ Δεκεμβρίου, θεωροῦν-ται συνδρομηταὶ καὶ παρα-καλοῦνται νάναεώσουν τὸ ταχύτερον τὴν λήξασαν συν-δρομήν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τιμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέ-ξις, με παγεα δεσποτικαὶ λεπτά 70 καὶ με κεφαλαία δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

ΚΗ'—198

Η ΓΑΛΛΙΚΗ τελείως. Méthode di-recte. Θέμα, φιλολογία, συνδιάλεξις, προπαρασκευὴ δι' ἐξετάσεις. Διδασκτὰ εὐ-καίριος. Cours.—Πιπύου 5-B (στάσις Ἀγ-γελοπούλου). Πληροφορίαι ἑρ. 1 1/2—3 1/2 καθ' ἑκάστην.

ΚΗ'—199

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΟΛΥΜΠΟΣ»

δρῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Ἐξελέγησαν:

Πρόεδρος: Ἐλευθερωτῆς 12νῆσου.

Ἀντιπρόεδρος: Ἀέραςτος Ξιφομάχος.

Γραμματεῖς: Κολοσσός τῆς Ρόδου.

Ταμίας: Ἀέραςτος Ξιφομάχος.

Διαγωνισμῶν: Ἐνδοξὸς Πολεμιστής.

Ξεσπαθώματος: Ἀνθισμένη Λυγαρία.

Προκηρύσσουμεν διαγωνισμὸν κινήμα-τογραφικῶν καρτῶν καὶ τοπίων. Συμμετοχὴ

τρίδραχμον, προθεσμία δέμημος. Βραβεῖα

4. Δ/σις: Michel Pantellides, P. B. 436, Alexandrie—Egypte. (Διὰ Δ.)

Ὁ Πρόεδρος

ΕΛΕΥΘΕΡΤΟΣ ΔΟΔΕΚΑΝΗΣΟΥ

ΚΗ'—200

Η ΝΕΜΕΣΙΣ

ΜΙΑ ΨΗΦΟ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΠΑΙΔΙΑ

ΚΗ'—201

Π ριγκίπισα τῆς Σελήνης, ποῖα διεύθυν-σι νά στείλῃ τετράδιόν;

Δαφνοστεφῆς Ὀλυμπιονίκης

ΚΗ'—202

Ο νεῖρο τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἀκρογιαλί,

Ἀδουστον ἔστειλα τετράδικια. Πε-ριμένε!

Δαφνοστεφῆς Ὀλυμπιονίκης

ΚΗ'—203

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ

Ἰαπασδόπουλα, ὑποστηρίξε τὸν (ΚΗ'—87) διαγωνισμὸν μας!! Δοκιμάστε!

Ἐχετε τόσες ἐλπίδες!... Προκηρύσσουμε Β' πρωτότυπο διαγωνισμὸν Ἰγνογραφίας.

Θέμα ὁποιοδήποτε. Συμμετοχὴ διδραχ-μος, προθεσμία δέμημος. Βραβεῖα διδύμα.

Ἐλπίζουμε οἱ Ἰγνογράφοι νά μᾶς τιμῆσουν.

Διαγωνισμῶν: ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Κάρμεν-Σύλβα, κρύβεστε πίσω ἀπὸ τὸ

δαχτυλάκι σας. Εἰστε... ἄς μὴν σᾶς πῶ...

Ἀποκαλύψων: ΕΡΙΣ

ΚΗ'—204

Β αρδάτεε!... ἐργασίαι νά κατανή-σω!!! Ὁλος τοὺς ἔμπνους!! Ὅριστε!!

ΚΟΥΤΟΥΤΣΙΚΟΣ

ΚΗ'—205

Α νταλλάσω Μ. Μυστικά καὶ ἄλληλο-γράφω με ὄλους-ες. Δ/σις μου: Ta-

xime-Peridie, Tsallak Sokak No 21 (pour Esmeralda), Constantinople (Turquie).

Ἐμερᾶδα

ΚΗ'—206

Τ ὁ περὶ τὸ ΔΙΑΒΟΔΕΜΟΝ ΔΙΑΠΛΑΣΤΟΥΛΟ

ἦταν ὁ Α. Μ. Μπουρνιάς. Τὸ φετι-νὸ ΔΙΑΒΟΔΕΜΟΝ ΔΙΑΠΛΑΣΤΟΥΛΟ ποῖ εἶναι;

ΚΗ'—207

Π λοτάρχε Νέμε, διάτασε!

ΚΟΛΟΚΥΘΟΠΟΡΟΣ

ΚΗ'—208

Ἰ πόται, ευχαριστῶ για τὴν πληροφο-ρίαν. Δὲν εἶχα καμμίαν ἰδέαν περὶ Δα-

φνίου. Τὸ Βασιλείον σας φαίνεται, ὅτι μέ-νον μ' αὐτὰ ἀσχολεῖται...

ΚΟΛΟΚΥΘΟΠΟΡΟΣ

/ΚΗ'—209/

Ε ἰς τὸ ἀγαπῆτὸ Σπαθί τοῦ Βουλ-ροκτόνου εὐχόμεν ἐπὶ πολλά.

Λόρδος Ἐρλίγκτον

ΚΗ'—210

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΑΝΤΑΛΛΑΓΜΑΤΑ

Ὀ ἱππότης ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ ἀναλαμβάνει

ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ κοπτεροῦ

φους του, ὁσους-ὅσες τὸν εἰδοποιήσουν

τὸν ψήφισαν.

ΚΗ'—211

Ρ ὁξ Πιεροτίνια, Δικηγορίνα, Ἐρμί-

Μαγεμένο Βασιλόπουλο, ἔνα σας

τραδιάκι ἢ μιά καρτούλα θά μ' ἔκανε

τοχισμένο. Τρελὸ Φοιτητάκι

ρ. Γ. Ἀθῆνα

ΚΗ'—212

Μ ἄ τέτοια συνθήκη ἔχετε στὰ χεῖ-

ρας; Νά λαμβάνετε Μ. Μυστικά

νά μὴ ἀπαντᾶτε; Ὅποιοι εἰσεθὲ τὸ ξε-

ρε. Νά περιμένω ἀκόμην; ἢ νά τὰ ξεγρά-

φίλαθτε, δὲν ἔλαβα; λυπούμαι.

Μαγεμένο Βασιλόπουλο, θάχῃς τὴ

ὑποστήριξή μας. Ἐλαβα.

ΑΝΕΜΟΝΗ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ

ΚΗ'—213

Ε λαφίνα, Γαπινὸν Κυκλάμινο, Ρετ-

νά, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικά

Στείλτε πρώτοι, ρ. Γ. Ἀθῆνας.

Χλωρὸ Ἐδεσβάκι

ΚΗ'—214

Ρ ἦνα, τὸ ψευδώνυμον Ἀμφιτρίτη δὲ

ἐφρόντισα νά τὸ κρατήσω μυστικῶς

(ΚΖ'—591) βραβεύεται μόνον Ἀράπα-

νεκα ὀλίγων ἀπαντήσεων.—Ἀμφιτρίτη

ΚΗ'—215

Ἰ ὁρῶν Σόλλογος:

«ΒΟΛΙΣΤΙΚΗ ΠΑΡΕΑ»

με ὀκοπὸ νὰ δρᾶς

Πρόεδρος: ΑΛΑΦΡΟ-ΙΣΚΙΟΤΗ

Γραμματεῖς: ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΗ

Ταμίας: ΤΡΕΜΟΚΟΡΙΤΣ

ΤΜΗΜΑΤΑ: Ξεσπαθώματος: Λάο-

ρα, Ἀποκαλύψων: Ἡλιοστάλαχτ

Διαγωνισμῶν: Πούλια, Ἀντιπροσώπει

Ρέα, Ἀμφοφίχματος: Ζεξεφίνα.

ΜΕΛΗ: Ἰσόλδη.

Ζητοῦμεν μέλη καὶ ἀντιπροσώπους. Δ/σ

Μαγνητῶν-Κουμουνοῦρου 63, Βόλον.

ΚΗ'—216

Χ ἄ! χ! «Ὀλύμπιοι Θεοί», ἡ ἀν-

τιπρόσωπός σας Βόλου Ἀθῆνα εἶναι

Τασία Ἀποστολίδου

Μήδεια, Λάουρα, Δάφνη

ΚΗ'—217

Π ρωτομπαίνοντας στήν κίνησιν τῆς Δι-

πλάσεως χαίρετ' ὄλους-ες καὶ ἰδιαί-τε-ρα

τῆς Βολιώτισσας Χρυσάνθεμον.

Ἐγράμπελιν, Σφίγγα, Μόνα-Λίτσα,

Φτωχὸ Χαμόμηλο καὶ τὰ μέλη τῆς «Βο-

λιώτικης Παρέας».

ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΗ

ΚΗ'—218

Ε πιθωμ' ν' ἀνταλλάξῃ τετράδικια μ' ἄ-

λα τὰ Διαπλάστούλα. Δ/σις: (ΚΗ'—172).

Ξερόβηχος

ΚΗ'—219

Θ έμεις, ἡ γυμναστική δὲ ὠφέλησε ὑπερ-

βολικά ἔγινε τριπλάσια. Ὁαῖ

Σκνίκα, καλὴ-νύκτα σας ἀφοῦ ἀποκοι-

μηθήκατε.

Σελάμ

ΚΗ'—220

Σ φίλξ, Δάφνη, Σκαπουρόφουκα, Ὀδέ-

τη, Μήδεια, Λάουρα, Μαγεμένη Βο-

σκοπούλα, ἀνταλλάσσουμε τετράδικια.

Δ/σις: Κωνσταντᾶ-Μακρινίτης 43, Βό-

λον.

ΚΗ'—221

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΙΚΗ»

Δ ιαγωνισμὸν (ΚΗ'—2